

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ

ГОРСКИ ЧУДЕСА

chitanka.info

В Балкана има тъмна пещера. Буйна папрат и росен здравец я закриват. Нито пътечка, нито път се виждат из вековната гора. Само бистър поток шумоли, хлад и тишина цари.

В тая пещера живееше мечка с мече.

Понякога мечката отиваше далеч я дренки да бере, я риба да лови. На мечето заръчваше да не излиза от пещерата. Може да го срещне вълк, ловец да го зърне, отровна змия да го клъвне. Че и дървари със страшни брадви скитат в планината. Ще хванат Мечо, ще му окачат на носа халка. Ще го заведат в село хора да играе на мегдана, децата да весели.

Мечо не смееше глава да подаде навън. Но веднъж надникна.

— Бре, то било същинско чудо из гората! Навред топло слънце грее и какво небе синее! По него бели облаци пълзят, птички пеят, цветя цъфтят, ручей ромолят.

Мечо реши да се разходи и скоро да се прибере, майка му да не разбере.

Ето го в ручея нагазва и сам си приказва. Върви и надире не поглежда. Мина през усои, през шубраци се промъкна. На една поляна пасяха сърна и сърне.

Зарадва се Мечо, че вижда другари. Поздрави, поклон направи. Ала сърните го гледаха със страх. Сърнето се разтрепера, старата сърна дигна крак. И дордето Мечо разбере какво ще прави, тя така го ритна, че той се търкулна презглава чак в дола.

Не щеш ли, там под един стар дънер тъмнееше дупка. Мечо се навря в нея. Слуша — някой хърка в тъмнината. Гледа, нещо се сивее. Една глава в мрака се белее.

— Ах, това е вуйчо Язо! — реши Мечо. — От година мама все за него ми хортува. Тъкмо сгода да му се обадя, роднинската си почит да покажа.

Зарадва се Мечо, сладко заговори. Пък стопанинът като скочи, като зафуча. Показа острите си зъби, погна Мечо, дигна страшна врява, изхвърли го на зелената морава... Тича Мечо из Балкана. Бре, какво му дойде до главата! Уж към дома се упъти, вървя, вървя, но от пещерата ни следа.

Слънцето зайде, нощ настана. Грейна пълна месечина. Черна сянка легна в низините. Дири Мечо пещерата от дол в дол, от рид на рид. Смелост си дава и надежда не губи. Ала де погледне, все усои, все дъбрави непознати.

Кумчо-Вълчо се зададе. С очи святка, със зъби трака. Рипна Мечо на едно дърво, до върха се покатери. А отдолу Вълчо чака... Насам идваха дървари със страшни брадви, с рунтави калпаци. Диреха място за нощувка. Щом ги зърна, Вълчо се уплаши и побягна.

Дърварите окачиха торбите на дървото. Събраха съчки, накладоха буен огън. Сложиха на огъня гърне. Чорба варят, сланина ядат.

Мечо се облизва, преглъща, мляска. Такава вкусна миризма не бе подушвал досега. Търпя, търпя, па току изрева:

— А-уу! А-а!

Дърварите викнаха:

— Мечка! Мечка!

Тъмни гори огласиха. Побягнаха, краката си потрошиха.

Слезе Мечо от дървото. Сланината излапа, с чорбата се опари. От солената сланина ожадня и тръгна към реката. Налока се с вода и седна да размисли — нагоре ли, надолу ли да върви. И гледай как се изхитри!

Реката мъкнеше пън — същинска лодка. Мечо яхна пъна и заплува. От душа се радва, че пътува.

Надолу по реката има воденица. В нея дядо Ради мелеше брашно и приказка разказваше на внука. За стари времена, за минали тегла.

Във воденичния вир пънът се завъртя и Мечо цопна в студената вода. Измокри се, но, гледай ти, сполука — отпреде му пещера. От радост Мечо ревна и влезе вътре, мокрото си руно да суши.

Дядо Ради цял се разтрепера. Скри се с внука си под миндера. А Мечо вътре се разхожда важно. Оглежда всичко, души и мърмори:

— Че каква е тая пещера? В нея всичко трака, чука. Де погледнеш — колела, каиши и чували. Там нещо съска и кънти, бял пращец във въздуха лети. А в един сандък сняг се сипе.

Тук бутна Мечо, там муцуна навря. Ха това колело да спре, ха тоя ремък да пипне, покатери се върху сандъка с брашното и тупна вътре. И нали беше мокър, побеля, на прясна пита заприлича. Зафуча, закиха, изплаши се и щом прекрачи прага, побягна към гората.

Тогава дядо Ради нададе вик, изскочи под миндера. Грабна от стената старата бердана. Два пъти гръмна в тъмнината.

Далеч в гората Мечо легна да поспи, силите си да подкрепи. Но щом засъхна, на хляб непечен заприлича.

В гората новините се разнасят от дърво на дърво, от ухо на ухо. Първа Сойката видя Мечо. Разкряска се — призова птици и животни. Събуди се и Мечо най-подир. Гледа — край него гарван грачи, сврака лети. По едно дърво катерица съсел гони. А горската мишка Коренишка нос подава, всичко наблюдава. Зададе се и кум Вълкан. Зад него Лиса опашката си влече. Дори Григор глиганът слиза от Балкана. Всеки души, тестото търси да си близне...

И гледай сега как Мечо бяга, дано душата си спаси.

— Оле, мамо, що ще става? Кум Вълкан ме приближава. Пък зад него кой не тича, не лети?

Старата мечка пита и разпитва за синчето. Вредом ходи, сълзи рони, щом се зазори, остана без надежда. Край нея в гората се дигна голям шум. Нещо бяло бягаше насам, погнато от Лиса и Вълкан.

Мечката помисли, че бяло агне бяга. Раздруса се, направи пет скока, изпревари вълка. Грабна агнето в страшните си лапи, подуши го и извика:

— Ти ли си бре, сине? Кой те тъй намаза? Умът ми изкара! Чакай да ти кажа как смееш да скиташ, майка да не питаш!

Три плесника му удари и го хвана за ухото, че в реката. Там го къпа, близа, реса и подрежда. Отведе го в пещерата, сложи го да спи и всичко му прости.

Мина много време. Мечо порасна. Стана голям юнак. Дето мине, клони троши, дето стъпи, земята набива. Като ревне, Балкана люлее. Все тлъстее, дебелее и на воля си живее с Мецана в същата пещера, от буйна папрат закрыта, с росен здравец покрита.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.